

2341 1782, 19.

OBSERVATIONVM
IVRIS CRIMINALIS
SPECIMEN I.

PRÆSIDE
D. IACOBO FRIDERICO KEESIO
CVRIÆ IN PROVINCIA SVPRÆMÆ ET CONSISTORII ELECTORALIS
LIPSIENSIS NEC NON IVDICII PROVINCIALIS IN MARCHIONATV
LVSATIAE INFERIORIS ADSESSORE

DIE XIV. NOVEMBR. A. O. R. MDCCLXXXII.

IN AVDITORIO ICTORVM

H. C.

PVBELICE TVEBITVR
IOANNES AVGVSTVS OTTO GEHLER
LIPSIENSIS.

LIPSIÆ
EX OFFICINA BREITKOPFIA.

OBSERVATIO I.

Crimen bigamiae non nisi a coniugato, nunquam a persona soluta committitur.

Crimen bigamiae est concubitus coniugis cum persona extranea copula sacerdotali firmatus. In qua notione constituenda cum omnes fere iuris criminalis perici consentiant, in quaestione vero: num

A 2

perfo-

persona soluta alterius coniugi scienter nubens biga-
 miae postulari queat? definienda in partes eant, haud
 inutile putavi, argumentis ex utraque parte pondera-
 tis, quaenam vera legibusque conformis sit senten-
 tia? disquirere. Eminent inter eos, qui personam
 solutam, quae coniugi nubit, bigamiam committere
 sibi persuadent MICHAEL HENRICVS GRIB-
 NERVS ¹⁾ nouissimeque eandem opinionem Illustr.
 KOCHIVM ²⁾ secutum esse vidi. Sententiae suae
 rationem GRIBNERVS quidem nullam. Illustris
 KOCHIVS vero adiecit hanc, quod adulterium com-
 mittere dicatur persona soluta cum coniugato con-
 cumbens, diuersum igitur in bigamia neutiquam
 statuendum esse. Ego vero personam hanc solutam
 coniugi alterius scienter nubentem numquam biga-
 miam committere posse reor nec inde, quod eadem
 ex

1) In Diss. de intercessione coniugium in crimine bigamiae.
 Cap. 2. §. 54.

2) In Institut. Iur. Criminalis. Lib. II. Cap. XVII. §. 323.
 Schol.

ex Germanorum legibus adulterium perpetrare queat, me moueri fateor. Inest sane bigamiae notioni, quod concumbat persona alii sacerdotali copula iuncta, quae qualitas si deficiat, nil nisi adulterium idque simplex, ad quod perpetrandum iura domestica vinculum matrimoniale alterutrinque requirunt, remanet ideoque ab hoc ad bigamiam argumentum recte fieri nego. Etsi enim persona haec innupta causa duplicis matrimonii necessaria ideoque socius principalis sit, tamen cum socius tunc demum coactor sit delicti idque ipsum perpetrasse dicatur, si omnia eiusdem essentialia patrauit, innupta vero coniugi, quem non habuit, nec nouum interueniente *θερολογία* superinduxit, quo iure ipsam bigamiam nuncupare possis, plane non video, praesertim, eum socius principalis isque specialis ad alterius delictum, qua tale, concurrat quidem, non vero, nisi socius esse desinat ac coactor fieri incipiat, eiusdem criminis omniumque eius partium reus fiat. Accedit, quod Carolus V. C. C. Art. CXXI. coniugato tantum bigamiae poenam minatur verbis: Item so *ευν*

Ehemann eyn ander Weib oder eyn *Eheweib* eyn andern Mann inn gestalt der heyligen Ehe bei Leben der ersten Ehegefellen nimbt *κ. τ. λ.*

OBSERVATIO II.

Matrimonium putatium excludit bigamiam.

Equidem haud ignoro, tantum non omnes Iuris criminalis interpretes sibimet persuasum habere: matrimonium putatium, quod teste **GODOFREDO MASCOVIO** ¹⁾ est connubium, quo personae, quae iure coniungi non poterant, ritu solemnique fide iunguntur, bigamiae crimen non mutare. Haud ignoro

1) In Progr. de matrimonio putativo Eiusd. Opusculis iurid. et philolog. a Consult. **PÜTTMANN** Lips. 1776. 8. editis p. 407. inserto.

ignoro esse, qui cum IO. NICOL. HERTIO 2) eandem tuentur sententiam ac cum eodem credunt: interdum matrimonia putatiua tantum pro nullis declarari, quoniam a pactione recedendi ius est, sed non retro in irritum deduci, quemadmodum fit in illis, quae simpliciter et omnino nulla sunt. Idem vero, qui argumenta dissentientium saepius examinaui, lubens profiteor, me huic sententiae non subscribere. Sane enim ad bigamiam duplex matrimonium idque validum consummatumque omnes requirunt, alterutro itaque ab initio nullo, eo minus matrimoniorum pluralitas defendi potest, quo certius ad poenam ordinariam irrogandam corpus delicti esse debet. 3) In crimine itaque, quo versamur, puniendae veritas

2) In Comm. de matrimonio putatiuo. §. VI.

3) Obicit quidem CHRIST. THOMASIVS in Diff. de crimine bigamiae §. 61. Ulpiani verba in l. 13. §. 4. ff. de his, qui notant infamia „Cum autem factum notetur, etiam, si cum ea nuptias vel sponsalia constituat, quam uxorem ducere vel non potest, vel fas non est, erit nota-

veritas opinioni praeualeat et distinctio inter actum per se nullum ac fictione tantum validum exulet. Quid? quod legum fictiones ultra earum dispositionem haud proferendae nedum ad poenalia extendendae sint. Iam audio aduersarios vrgentes, quod matrimonii putatiui tamen iidem, ac veri, sint effectus, eadem sacerdotalis carnalisque copula et sufficiat, coniugem putatiuum, quantum in ipso fuit, in coniugio vixisse nomenque ac iura coniugis affectasse. Audio, inquam, sed non dum vincor. Quod ad primum enim attinet, matrimonium putatiuum in fauorem eorum, qui bona fide cohabitant ac praesertim, quae inde procreatur, sobolis matrimonium esse fingitur, licet in sensu legali non extiterit; iam vero sententiam feralem fictionibus superstrui haud posse palam est.

Sacer-

tus., sed cum ratio huius legis, turbatio nimirum sanguinis et reuerentia marito debita, non minus ab vxore putatiua, quam a vera violari possit, intuitu sanctionis poenalis vero, quae bigamiam vetat, per ea, quae dixi, omnino fieri nequeat, nec hoc THOMASII argumentum obflabit.

Sacerdotalis copula ⁴⁾ porro non magis actum nullum firmare potest, quin potius consensum matrimonialem ex legum praescripto datum ratum habeat validumque declaret, cuius vero consensus nullum effectum ex lege fortitur nec interueniente benedictione sacerdotali, nisi hanc medium euertendarum legum putes, confirmari potest. Si vero sint, quibus contraria sententia forsan ob Cap. 4. X. de bigam. non ordinand. arridet, ii perpendant, velim, ipsum pontificem eod. cap. decreuisse: personas istas *tamquam bigamos, licet in veritate bigami non existant, esse tractandas.* Affectatio denique nominis iuriumque coniu-

4) Ob vitium, quod benedictioni sacerdotali inest, siue e. g. a laico vel parcho remoto siue clandestine vel contra formam a legibus praescriptam impertita sit, matrimonium nullum esse ac bigamiam cessare cum CARPZOVIO in Iurisprud. Eccles. lib. II. Def. 143. et 148. asserit Ioh. CHRISTI. QUISTORF in den Grundsätzen d. teutsch. peinl. Rechts. Tom. I. §. 468. cur itaque ob vitium, quo consensus laborat, diuersum statuemus?

coniugis non magis bigamiam efficit, ac voluntas illius, qui mortuum hominem, quem viuum credit, ense perforat, ex infonte facit homicidam. Est propter ea concubitus cum putatio coniuge superinducto adulterium idque poena adulterii exasperata ob benedictionis sacerdotalis abusum ⁵⁾ omnino coercendum, tamen vt bigamiam propriam veramque esse eiusque poenam ordinariam ⁶⁾ irrogandam existimem, ex rationibus allatis a me nondum impetrare potui.

5) ANTON. MATTHAEI de Criminibus. Lib. XLVIII. Dig. Tit. III. p. m. 466.

6) Quod ipse BOEHMERVS ad C. C. Art. CXXI. §. 9. contrariae ceteroquin sententiae addictus fatetur. Cui vero in eo assensum praebere non possum, quod Ibid. §. 2. dicat: si ob nullitatem matrimonii bigamia excludenda sit, numquam eandem, posteriori quippe matrimonio eius, qui in coniugio viuit, semper nullo, obuenerit posse. Praeponunt nimirum leges in bigamia, duo matrimonia, quae demta vinculi duplicitate per se valida essent.

OBSERVATIO III.

In bigamia non opus est falso.

Pœna ordinaria bigamis irroganda et dolum et crimen feminis immiffione consummatum praeponit. Ille quidem scientia se matrimonii vinculo alii esse obligatum animoque coniugi primo nouum superinducendi absoluitur. Cum vero lex Carolina ¹⁾ eos, qui bigamiam *betrügllicher Weifs* perpetrant, non mitiori, quam adulterii, poena coerceri voluit, in interpretandis illis verbis mire defudarunt viri docti; aliis teste Illustri KOCHIO ²⁾ ea pro synonymis cum sequentibus: *mit Wissen und Willen* habentibus, aliis ad coniugem derelictum, qui quippe a nocente et

B 2

bigamo

¹⁾ Art. CXXI.

²⁾ Libr. laud. §. 324.

Bigamo deceptus est, referentibus, aliis denique ad coniugem nouum vel sacerdotem fraude inducunt trahentibus. Quae posterior opinio, inter ceteros, patronos inuenit LEYSERVM³⁾ ac MEISTERVM⁴⁾ falsum seu veritatem in praeiudicium alterius immutatam ad bigamiam requirentes. Fauere quidem ipsis Ordinatio Bambergensis ac Brandenburgica⁵⁾ videtur, cum illa Art. 146. verbis: wo ein eerlich Fraw oder jungkfraw durch eyn mansbild mit mergemelten ubel durch uberkommung fleischlicher werk und deshalb in jrem erlichen leyemat oder entwendung ander jrer zeitlichen habe unnd güter betrogen unnd verletzt — so möcht diselbig todstraff — gebraucht werden falsi mentionem faciat, haec repetat; salua
vero

3) In Meditat. ad Pandect. Spec. 587. med. 7. qui nihil inutiliter a CAROLO positum existimat. Quanta vero inutiliter a CAROLO positorum repetitorumque copia!

4) In Princip. Iur. Criminal. Sect. II. P. II. Cap. XXV. §. 275. not. a) qui dubius quodammodo haeret.

5) Art. 148.

vero res est, ibidem enim de dolo quodam insigniori, quo persona honesta existimationis bonorumque iacturam absque sua culpa fecit, sermonem esse, non modo diferta legis verba euincunt, sed ipsi Carolinae auctores ordinationes istas plerumque, ceu normam, secuti verba haec ad falsum dolumque spectantia omiserunt, certissimo argumento, ad bigamiam, ut illudatur alterutri contrahentium vel sacerdoti vel alii, neuiquam desiderari. Quapropter primam ex allegatis opinionem meam facio ac bigamiam absque falso concurrente committi omnino posse contendo. Verba, quibus Nemesis vitur: betrüglicher weifs, mit Wissen und Willen nil, nisi hoc, velle videntur: bigamum scienter coniugem coniugi addere nec bona fide ad vteriora vota durante priori vinculo transire debuisse. Quae dictorum verborum synonymia optime, si quid video, ex ipsa Bambergensi quae, tamquam Carolinae mater, summae in hac interpretanda utilitatis est, ac Brandenburgica ⁶⁾ probari potest, ibi etenim Art. 146.

B 3 verba:

6) Art. 148.

verba: — welches dann solcher myfstat (der zwie-
 fachen Ehe) mit *Wiffen und Willen* urfach giebt und
 vorbringt — mögen Richter und Urteyler — difel-
 bigen *betrüglischen* perfon eyn zeit in Kerker, auch
 ferner am leyb straffen vnum idemque significare pa-
 lam est. Requisita porro delictorum praeter legem
 haud multiplicanda sunt ac absque vlllo negotio biga-
 mia cogitari potest, in qua neutra contrahentium pars
 fraude inducitur sed vtrunque, se esse coniugatos sibi-
 met fatentur ac nihilo minus legum praecepta vafre
 concutiunt, quid? quod parochus adeo, improb-
 officiorumque immemor, sciens copulandorum alte-
 rorum vel vtrumque matrimoniali vinculo iam deti-
 neri, benedictionem tamen impertire possit. Rationem
 propter ea fraudis concurrentis in poena definienda
CAROLVM V. Imp. non habuisse recte obseruat
ILLVSTR. KOCHIVS l. c. Quod si quis obiiciat, ta-
 men, habito ad conciuēs respectu, bigamum, qui
 se coniugem legitimum esse sin verbis, factis saltem,
 persuadet reliquis, falsum committere, hoc nimi-
 um probare crederem, omnia nimirum delicta a
 falsi

falsi 7) crimine ceteroquin alienissima ad hoc referenda essent, reo crimen, quo sese polluit, celante ac tacite innocentiam simulante.

OBSERVATIO IV.

Utrum stuprata dotem petere queat, quae stupri commissi tempore sciuit, se a stupratore in matrimonium duci non posse?

Liceat quaestionem hanc, quamquam ad iudicium civile non criminale spectantem, eandem tamen ab Illustri KOCHIO *) ob arctissimum vtriusque iudicii nexum

- 7) Quod, cum immutationem veritatis in praeiudicium privati cuiusdam factam complectatur, priuatum dici potest, cui BOEHMERVS in Meditation. ad Art. 121. C. C. C. §. 7. falsum publicum seu illusionem totius civium coetus opponit.
- 1) In Institut. Iur. Criminal. §. 283. 'qui insignis, quod in hac quaestione decidenda fecerunt dicasteria iuriumque periti, diuortium praeclare exposuit.

nexum propositam nostris quoque obseruationibus inferere. Stupratam a stupratore, vt aut dotem aut matrimonium praestet, iure petere, norunt omnes. Nec magis dubium est, si culpa stupratae electio stupratori sit adempta, hunc, pure quippe non obligatum, ad neutrum teneri. Petere quoque stupratam, quae stupri commissi tempore sciuit, se a stupratore in matrimonium duci non posse, iure suo dotem, aduersus dissentientes **IUSTVS HENNINGIVS BOEHMERVS** ²⁾, **AVGVSTINVS LEYSERVS** ³⁾ et **IO. SAM. FRIDER. BOEHMERVS** ⁴⁾ praestantissime docuerunt. Quorum sententiae non propter ea tantum accedo, quia stuprata praesumitur seducta ac, qui facultate nuptias ineundi gaudet, non magis, quam ille, cui haec vota sunt prohibita, seducere potest, verum etiam, quia stupratae culpa haud factum, quod stuprum

²⁾ In Iure Eccles. Protest. Tit. de Sponsal. §. 12.

³⁾ In Meditation. ad Pandect. Spec. 583. Med. 11.

⁴⁾ In Obseruation. ad **CARPZOV.** Pract. rer. crimin. Quaest. 68. Obseru. 7.

~~IN~~ stuprum inferenti, qui, ut hoc utar, maritus clericusue religioni romano-catholicae addictus est, ducere pollutam integrum non fit. Nec tacite hanc dotationi renunciaſſe recte existiſtes, ⁵⁾ cum renunciationes non praesumantur ac potius ille, qui sciuit sibi nuptiis, vel plane vel vltioribus certe, interdictum esse ac nihilo fecius stuprum intulit, aliam viam satisfaciendi puellae elegiſſe ac dotem, ceu matrimonii surrogatum, promiſſe videatur. Quae cum ita sint, superest, ut videamus, quid, si stuprata quidem scierit matrimonii contrahendi impedimentum, ignorauerit masculus coiens, obtineat numne tunc quoque ad satisfactionem agat priuatam? Scio quidem, BOEHMERVM ⁶⁾ distinctionem RICHTERI et BARBILI inter viciatam conditionem stuprantis scientem ac ignorantem merito reieciſſe et puellam cum LEY-
SERO

5) Quod vult I. O. BALTHAS. WERNHERVS in Observatione Forens. P. IV. Obseru. CCXLIV.

6) L. c.

SERO 7) utroque casu satisfactionem iure petere putasse. Sed, cum idem ad stuprantis eiusdem que nuptiis prohibiti scientiam, quae haud levis ponderis in decidenda causa est, non respexerit, ipsi simpliciter calculum adicere album nequeo. Fac itaque sciuisse stupratam: se esse sororem Titii, suae cum stuprata necessitudinis ignari, eandem reticuisse carnis propinquitatem ac postea satisfactionem petere priuatam; haec, inquam, quia dolus 8) nemini patrocinari potest nec masculus, qui matrimonii postea in eundi consilium forsan habuit, electione temere priuandus est, dotem nullo iure exigit. Quod si vrgeas, masculum tamen eligendi beneficio stupratae culpa destitu-

7) l. c.

8) Recte hinc DAV. GEO. STRYBEN in den rechtlich. Bedenken. III. Th. No. 147. secunda vel tertia vice stupro vitatae dotem praestandam esse negat, quia nullo nec fauore digna est, nec iacturam exilimationis bonae, quam post primum stuprum iam amisit, incurrit, potius ad continuandum turpe vitae genus satisfactionem pluries accipiendo quasi inuitari censet. Cf. IVST. HENNING. BOEHMERI Ius Ecclesiast. Protest. Lib. V. Tit. 16. §. II.

definitum dici non posse, equidem eam dissimulando nuptiarum impedimentum, quo comperto non cum hac forsan, sed cum alia, quam ducere potuit, conuersaturus fuisset, masculo omnino electionem subtraxisse contendo ideoque dotem, quae haud simpliciter nec vitatae dolosae debetur, frustra exigit reusque ignorantia facti ac stupratae fraude, quae ex reticentia colligitur, rite probata plane absolendus videtur.

OBSERVATIO - V.

Stuprator infanticidium poena ordinaria expiat.

Est sane non exigui momenti quaestio: vtrum ad crimen parricidii, in sensu latiori sumti, vinculum sanguinis solum, an eiusdem quoque legalis requiratur nexus? BOEHMERVS ¹⁾ quidem CARPZOVIVM ²⁾

C 2

stupra-

1) In Meditationibus in Constit. Crimin. Carol. Art. CXXXI §. 23.

2) In Pract. rer. criminal. Quaest. IX. No. 9.

stupratori, qui solus cum foemina se commiscuit par-
 tuique manus intulit, poenam infanticidii³⁾ ordinariam
 haud obscure statuentem ea propter reprehendit, quia
 turpitude, quam foemina confitetur, stupratori non
 magis praeiudicare, ac concubitus ultra alimentorum
 praestationem efficax esse possit. Rationes huius dis-
 sensus vero mihi numquam tanti visae sunt ponderis,
 ut a sententia contraria me abduci passus sim. Quod
 ad primum BOEHMERI argumentum attinet, haud
 foeminae vnitis adsertioni: stupratorem corpus mis-
 cuiſſe, creditur, sed huius confessio, quae, si accedat,
 corporis delicti efficit certitudinem, fidem iudici facit
 ac iis, quae circumstant, non repugnantibus plene
 delictum probat; turpitude vero, quae et stupratoris
 confessioni inest, eius effectui nil detrahit, cum nulli
 alias delictum affirmanti sua nocere confessio possit.
 Deinde, ne principium petat BOEHMERVS, vereor,
 hoc ipſo quippe: an concubitus aliam, quam alimenta
 praestandi, obligationem, alium effectum producere
 possit?

3) Infanticidii verbum non in sensu etymologico, sed legali
 hoc est pro parricidio liberorum sumi vix est, quod moneam.

possit? in quaestione posito. Vti itaque, recte momente Io. HENR. BERGERO⁴⁾, in crimine parricidii ratio naturae et sanguinis vinculum vnice spectatur nec: an commixtio parentum seruatis institutis ciuilibus facta sit, nec ne? respicitur, sic nullum dubium est, stupratorem, ceu patrem naturalem, modo concubitum fateatur, partum occidentem poena parricidii ordinaria esse plectendum. Contendit quidem BOEHMERVS et stupratoris et stupratae confessionem propter ea esse lubricam nec ad parricidium constituendum sufficientem, quod stuprata plures forsan admiserit ac semel mala semper talis praesumatur; id quod eo minus ipsi largior, quo certius est, delicta vti in genere, ita in specie crimen grauius eo, quod factus est reus, absque indiciis sufficientibus praesumi non posse nec, quae vnus paruit libidini, meretricem

C 3

haberi

4) In Elect. Iurisprud. Criminal. Cap. II. Membr. III. §. 9. Idem versa vice in liberis extra matrimonium natis patrem, si de eo certo constat, aut matrem occidentibus poena cui plectendis probat Consult. PÜTTMANNVS in Element. iur. criminalis. Cap. 21. §. 331.

haberi quoque clarius BOEHMERVS ipse ibid. afferit: ius romanum ⁵⁾ aequè ac carolinum ⁶⁾ patrem, licet non verum, sed ob iustum matrimonium praesumptione iuris talem, qui partum necavit, iudicio parricidali subicere, nisi mater grauibus violati thori suspicionibus prematur.

OBSERVATIO VI.

Permutatio coacta, rapina.

Agitata saepius inter I. Ctos fuit quaestio: an violenta manu permutans sit raptor? Proportionem rerum ita attendendam esse monuerunt non nulli, vt, si plus pretii vtilitatis ve rei vi permutatae insit, quam permutan-

5) L. vnic. C. de his, qui lib. occid.

6) Art. CXXXI. qui de matre partum vitalem occidente quidem praecipit, sed idem patre parricida obtinere euidensissima rationis paritas docet.

mutandae, ob lucrum, quod eo casu intendit extorquens, rapinam esse asserent; rebus vero aequalis vel maioris pretii obtrufis committi negarent¹⁾. Alii in super habito hoc discrimine coactam permutationem rapinae lege censendam simpliciter crediderunt²⁾. Litē hanc Illustr. KOCHIVS³⁾, quem honoris causa nomino, inanem esse, modo inter permutationem lucri faciendi animo et sine eo commissam distinguas, putat. Taceo IO. PAUL. KRESSII⁴⁾ pro mitiganda poena inde desumptum argumentum, quod eius modi permutationes rarissime accidant nec turbatio securitatis publicae adeo metuenda sit ab illis. Primum etenim facti, non iuris punctum concernit ideoque ad nos non pertinet, alterum vero notione publicae securitatis rite constituta luculentius falsum est, quam quod refutatione indigeat. Mihi quidem vi permutans, modo non

1) CARPZ. Pract. rer. crim. Quaest. 91. No. 10.

2) LEYSERI Meditat. ad Pandect. Spec. 539. Coroll. 1.

3) Libro laud. Lib. II. Cap. VI. §. 243.

4) In Commentat. in Constitut. Criminal. CAROLI V. Art. CXXXVI. §. 4. not. 2.

non petulantia subfit, raptor semper visus omniaque rapinae requisita ad illum quadrare puto. Vtramque omnino paginam in definienda hac quaestione facit, quod iniustas manus inferens intendit, lucrum, sine quo nullum furtum, nulla, quae eius species est, rapina existit. Sed vi permutans numquam non in lucro haeret. Rapinae itaque, quae dolosa rei alienae ablacione lucri faciendi causa per vim personae illatam facta absolvitur, definitio 5) illi, qui manu iniecta permutat, optime convenit. Fac Titium Caii equum album cupere ac ipsius equum nigri coloris cum Caio nolente commutare velle. Non annuit Caius Titii precibus, qui vi illata equum album Caio extorquet, nigrum reluctanti obtrudit. Rem propriam Caio invito eripipalam est, damnum siue patrimonii deminutionem patitur. Nec est, quod dicas: Caium loco rei suae, rem, quam alter ipsi invito offert, habere, huius enim dominium, quod accipere detrectat, in eum non transit.

5) MART. GOTTL. PAULI Diss. de vera rapinae indole eiusque ex principis Iur. Sax. Elect. coercitione. Vitemb. 1777.

fit. Nil itaque de eo dicam, quod lex Carolina in furco haud lucrum perceptum⁶⁾, sed damnum furtum passo datum respiciat, quod non rei raptae valorem, sed ius omnium tuto vitendi a raptore violatum attendant leges atque solus animus, sola spes atque intentio lucri per delictum commissum faciendi absque vlla eiusdem perceptione ad furtum rapinamque omnibus fatentibus exigatur, quod denique lucrum in quolibet residui emolumento consistere queat, ideoque vel ex his iam appareat, vi permutantem omnia, quae rapinae crimini insunt, perpetrare, equidem praeter ea in rebus quoque exacte aequalis vel maioris adeo aestimationis datis violenter permutantem in lucro semper haerere ea propter contendo, quoniam rem alterius suamque simul habet. Quapropter idem est ac si ille, qui eripit, nihil alteri non accipienti tradidisset, eadem securitatis publicae, quae quippe rationem poe-
nae

6) Art. 160. verbis: Mer soll ermessen werden — wie schädlich dem beschädigten der diebstahl seyn mag.

nae raptoribus scriptae efficit, violatio, idem rapinae delictum. Nec C. C. C. Art. CXXVI. verba: Item eyn ieder bosshafftiger überwundner rauber soll — am leben bestrafft werden a sententia nostra abhorrent, quae, cum nullam nec distinctionem nec restrictionem contineant, nos aeque ac ius saxonicum 7) distinguere prohibent.

7) Constitut. 35. Part. 4. Edictum, das Räuber-Mandat vocant, d. d. 27. Jul. 1719. Mand. Elect. de ao. 1733. et 1753. nec non Rescriptum d. d. 27. April. 1762.

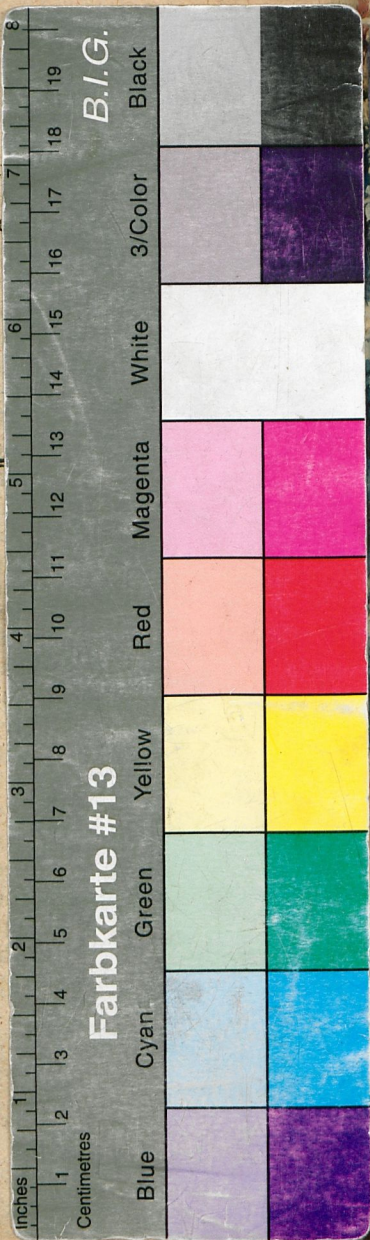
W 78

ULB Halle
005 361 494

3

2341

1782, 19.

OBSERVATIONVM
IVRIS CRIMINALIS
SPECIMEN I.

—
PRAESIDE

D. IACOBO FRIDERICO KEESIO
CVRIAE IN PROVINCIA SVPREMAE ET CONSISTORII ELECTORALIS
LIPSIENSIS NEC NON IVDICII PROVINCIALIS IN MARCHIONATV
LVSATIAE INFERIORIS ADSESSORE

DIE XIV. NOVEMBR. A. O. R. MDCCLXXXII.

IN AVDITORIO ICTORVM

H. C.

PVBlice TVEBITVR

IOANNES AVGVSTVS OTTO GEHLER
LIPSIENSIS.

—
LIPSAE
EX OFFICINA BREITKOPFIA.